

Man fristes deraf til at tro, at Udvalgets Flertal dog har havt nogen Betænkelighed ved sit eget Arbejde, og har tænkt sig, om det dog ikke paa en eller anden Maade kunde ske, at de Uværdisge kunde trænge sig for meget frem. Det er for at forhindre dette, at Underændringsforslaget vil, at det skal undersøges, om Vedkommende i Løbet af de sidste 10 Aar, før Hjælpen forlanges, har i en væsentlig Grad disponeret over sin Formue til Fordel for Andre, og i Tilfælde af saadan Transaktion bestemmes, at der kan negtes ham Understøttelse. Det er en stærkt Mistanke, der herigjennem af de to ærede Medlemmer udtales imod Flertallets Forslag, idet de ville have Saadant forebygget. Jeg skal ikke lade dem derfor, men skal udtale, at jeg endog skal være tilbøjelig til at stemme for deres Forslag; thi det indeholder dog en Sikkring i denne Henseende, om den end ikke er overordentlig stor. Jeg vilde ønske, at Sikkerheden i andre Henseender var saameget større. Jeg skal ikke her gaa videre; jeg skal slutte med det, hvormed jeg begyndte, at vi jo Alle ere enige om, at der maa gøres Noget, men at vi for Dieblisset ikke ere enige om Maaden, hvorpaa det skal ske; men jeg haaber, at vi skulle komme dertil, at vi i en ikke altsom fjern Tid blive enige. Mindretallet holder sig til det Frivillige og nærer Haab om, at man, ifølge den Kundskab, som man har til Folkets Lykt til at give frivilligt, derigjennem skal bringe ikke saa Lidt tilveie; hvormod Udvalgets Flertal ikke lægger Vægt paa Frivilligheden, men vil have det, som vi sige, der ligger udenfor det virkelige Fattigvæsen, tvungent, vil have det som en Ret for det enkelte Individ. Vi drøfte os imidlertid ikke til at gaa med til at sige, at disse Individuer have nogen ifølge Grundloven givne Ret udenfor den, som Grundloven selv taler om.

Solstein-Vedreborg: Det forekommer mig at være klart, at der, siden dette Lovforslag var til 1ste Behandling, og siden Ændringsforslagene og Betænkningen have været omdelte, er kommet en langt gunstigere Stemning tilfæde for dette Forslag, og at den Angst, der forrige Gang fra visse Sider viste sig at være tilfæde for at gaa for vidt, synes at have lagt sig. Det forekommer mig i det Hele taget, at der, hvad der ikke kan Andet end glæde mig, i alt Fald synes at være en vis Enighed tilfæde hos denne Sals store Flertal om, at vi paa den Maade ere komne paa en rigtig Veie. Jeg skal derfor ikke opholde Thinget med mange Udtalelser, og det saa meget mere, som den ærede Ordfører i saa Henseende i Grunden har sagt Alt, hvad der kan og bør siges, men skal kun gjøre et Par enkelte Bemærkninger, som jeg haaber ikke skulle tage ret lang Tid. Der foreligger et Ændringsforslag fra to Medlemmer af Udvalget med Hensyn til § 3; dette Ændringsforslag er i dette Dieblis omtalt af den fore-

gaaende Taler, og jeg skal derfor begynde med dette. Det er dermed ikke min Hensigt at ville enten anbefale eller ikke anbefale det. Det er ganske vist, at Ændringsforslaget indeholder en Garanti imod, at der kan sluttes Transaktioner af en mindre god og moralisk Karakter, Transaktioner, som, hvis de fandt Sted i saadanne Diemed, vilde være et Misbrug af Loven; men Spørgsmaalet er, og det er for mig meget tvivlsomt, ja jeg kan sige mere end tvivlsomt, om det egentlig er rigtigt at træffe en saadan Foranstaltning. Ganske vist se vi os ved at træffe en saadan Foranstaltning istand til i flere Tilfælde at forhindre, at saadanne Transaktioner finde Sted; men paa den anden Side komme vi derved til at bryde med det Princip, som jeg for mit Vedkommende anser det for meget vigtigt at overholde, nemlig det, at der gives Vedkommende, som overhovedet skal have Understøttelse efter § 3; en vis bestemt Ret, saaledes at den Mand, som har gjort Indstud i disse Kasser i 20 Aar, i Forveien kan sige til sig selv: Naar Du naaer den Alder, at Du er 60 Aar, saa er det ogsaa sikket, at Du virkelig faaer det, Du har gjort Indstud for. Dette anser jeg for at være af stor Betydning. Da det, som en Mand overhovedet kan vente at faae af Statskassen, ikke er saa overordentlig Meget, saa tror jeg rigtignok, at man, i det Dieblis man ikke giver en bestemt Ret og ikke bestemindre fordrer, at en Mand 20 Aar igjennem skal have været sparsommelig, skal have lagt tilside og gjort Indstud for at opnaa dette i og for sig ikke synderlig store Veløb: 30 til 40 Kr. om Aaret, skal være meget varsom med at tilfæie Garantibestemmelser, som maaste strengt taget kunde undværes, fordi man derved let berøver Manden den væsentlige Spore til igjennem saa lang Tid at gjøre Indstud. Saa snart han nemlig veed, at han, uagtet han bringer dette Offer flere Aar itræet, alligevel til Slutningen vil være afhængig af et Skjøn, som han egentlig ikke kan kritisere eller komme bort fra, af Bestyrelsen for Kassen om, hvorvidt han har foretaget saadanne Foranstaltninger med sin Formue til Fordel for Andre, og at der kunde formenes at være Grund til, ikke at give ham det, han har arbeidet hen til at faae, saa tror jeg, at dette i høi Grad vil berøve ham Lykten til at gjøre Indstud. Dermed skal det slet ikke være sagt, at Forslaget ikke skulde kunne bruges; men jeg tror, at det, for at man skulde optage et saadant Forslag, hvad jeg oprigtig talt ikke anser for nødvendigt, i alt Fald vilde være en Betingelse, at vi maatte se at finde en eller anden Maade — muligen kunde det ske inden 3die Behandling — hvorved Vedkommende blev sikket mod en vilkaarlig Afgjørelse fra Bestyrelsens Side, og hvorved man ikke bryd eller opgav det Princip, som det er overordentlig vigtigt at fastholde, nemlig at den Ret, de Paagjældende tro at erhverve, er ren og klar, saa at de ikke behøve at frygte for, at de af Grunde, som de maaste sletikke kunne